

I

Daryn

Dacht jij te weten wat woede is? Breng dan maar eens wat tijd door in de buurt van een serieus kwaaië merrie.

Schaduw is woest.

Ik ben inmiddels twee dagen terug, maar nog altijd is ze boos op me, en bovendien vastbesloten om me dat te laten merken. Meestal voel ik intuïtief aan wat zij voelt, maar met alle stennis die ze nu schopt is intuïtie overbodig. Een merrie van dik over de vijfhonderd kilo die de aarde met haar hoeven in tweeën rijt, is niet lastig te doorgronden.

Of zoals Jode zou zeggen als hij hier was: Schaduw is van lotje getikt.

Wanneer ze aan de andere kant van de omheinde wei komt, maakt ze een bocht en draaft opnieuw recht op me af, zo hard ze kan. In het stormachtige namiddaglicht ziet ze er bijna uit als een normaal paard. Als je haar niet kende, zou je er misschien overheen kijken: het ongevoel diepe zwart van haar vacht en de rookflarden die achter haar aan slierten. En je zou zelfs over het hoofd kunnen zien dat ze eigenlijk te snel is, en een tikje te gracieus. Maar het langdurige oogcontact dat ze met me maakt, de intelligentie in haar ogen? Die dingen verraden haar.

Wanneer ze dichterbij komt, laat ze haar hoofd zakken. Niets wijst erop dat ze zal afremmen. Ik plant mijn voeten stevig in de grond en zet me vast schrap om achter het hek te springen. Schaduw zou me

nooit expres verwonden, maar goed, het was ook nooit mijn bedoeling om Gideon en Sebastian kwaad te doen.

Soms doe je mensen kwaad terwijl dat het laatste is wat je wilt.

Wanneer de afstand tussen ons nog maar een paar meter is, remt ze plotseling. Haar hoeven schrapen door de modder en werpen een regen van natte smurrie op, die recht op me afvliegt.

‘Wauw.’ Ik veeg mijn gezicht schoon en spuug wat modder uit. ‘Dank je wel, meid!’

Haar strakke, starende blik maakt duidelijk dat ze echt geen zin heeft in joviaal gedoe.

Zie je nou? Zie je hoe bang ik was toen je me achterliet? Zie je hoe vreselijk je me hebt laten schrikken?

‘Ik weet het, Schaduw. Je bent woest, en daar heb je alle reden toe. Vertel me er maar over. Ik luister.’

Ik hoop dat ze voelt hoe erg het me spijt. Ik vond het vreselijk om haar een hele week alleen te laten terwijl ik wist dat ze het zwaar had met het verlies van Sebastian. Van een rustig paard met hopen zelfvertrouwen veranderde ze in een dier dat gevoelig is voor ongeveer alles. Van andere mensen kan ze vreselijk schrikken. Net als van vliegtuigen en auto’s. Gelukkig heb je die hier in Wyoming nauwelijks.

Ik ben de enige die ze vertrouwt, en ik heb haar in de steek gelaten. Mijn tripje naar Georgia gaf me echter het antwoord dat ik zo hard nodig had. Na maanden van besluiteloosheid weet ik nu wat ik moet doen. Als je op het punt staat je leven in gevaar te brengen, kun je maar beter honderd procent overtuigd zijn.

Nu ben ik overtuigd.

Schaduw briest. Ik verwacht dat ze er opnieuw vandoor zal gaan, maar in plaats daarvan kijkt ze langs me, en op hetzelfde moment hoor ik achter me de hordeur dichtslaan. Wanneer ik me omdraai, zie ik Isabel. Mijn vriendin, huisgenoot, mentor en collega-zoeker stapt van de kleine veranda voor de blokhut die we hebben gehoord.

Thuis, Daryn.

Ik ben hier nu acht maanden. Je zou toch zeggen dat ik het inmiddels wel zo zou noemen.

Isabel tilt de zoom van haar wollen poncho op zodat de punten niet

door de modder slepen terwijl ze naar ons toe loopt. Ze neemt de tijd en stapt zorgvuldig om alle plassen heen. Iz doet nooit iets gehaast. Achter haar wordt het sliertje rook dat voorzichtig de schoorsteen uit klimt onmiddellijk weggeblazen door een stormvlaag, maar het waagt direct een nieuwe poging. We krijgen vanavond sneeuw, of anders ijsregen. Alweer. Voor zover ik kan beoordelen is lente in Wyoming een contradictio in terminis.

‘Dat ziet er veelbelovend uit,’ zegt Isabel. ‘Hebben jullie het bijgelegd?’ Ze steunt met haar ellebogen op het hek naast me en glimlacht, waardoor haar brede wangen opbollen. Ze heeft het perfecte gezicht om mee naar zonsondergangen, woeste stormen en de toekomst te tunen. Dat is ook precies wat ze als zoeker doet. En wat ik vroeger deed, voordat mijn enorme miskleun van afgelopen najaar alles veranderde.

‘Ik geloof dat we bijna zover zijn.’

Schaduw is naar achteren gestapt en een stukje naar de rivier gelopen, waar ze een pose aanneemt alsof we haar gaan tekenen. Haar tirade is voorlopig voorbij.

Ik stop mijn koude handen in mijn broekzakken en dwing mezelf de vraag te stellen die ik al de hele dag binnenhoud. ‘En jij dan? Heb jij me vergeven?’

Isabel heb ik ook een week alleen gelaten. Ze is mijn moeder niet. Ik hoefde haar niet om toestemming te vragen. Toch was het aardig geweest om haar erbij te betrekken.

‘Ik ben nooit boos op je geweest, Daryn.’ Isabel strijkt een lok haar achter haar oor, een van de vele die al zijn ontsnapt uit de knot waarin ze het heeft opgestoken voordat ze begon aan haar ochtenddienst op Franklin Ranch, waar we alle twee werken. Ze kijkt me aan met haar heldere ogen, goudgroen langs de randen en warm bruin in het midden. ‘Ik was bezorgd. Dat is iets heel anders. En het hielp dat je een briefje had achtergelaten.’

Ik vraag me af of dat laatste echt waar is. Ik had niet geschreven waar ik heen was, of hoe lang ik weg zou blijven, alleen dat ik iets moest uitzoeken. Nog steeds heb ik haar niets verteld, al zou ik dat eigenlijk wel moeten doen. Na alles wat ze voor me heeft gedaan, verdient ze antwoorden. Als die tenminste niet te veel verraden.

‘Nou...’ Waar moet ik beginnen? Tot hoever reikt mijn spijt?

Isabels wenkbrauwen schuiven omhoog. ‘Nou...?’

‘Een week of twee geleden zat ik achter de computer van de ranch om wat naspeuringen te doen.’

‘Naspeuringen?’

‘Naar de jongens met wie ik optrok, voordat ik ze verschrikkelijk liet vallen? Gideon, Jode en Marcus? Ik wilde weten hoe het met ze was. Of alles goed met ze ging.’ En of ze zich niet even ellendig voelden als ik, voeg ik er in gedachten aan toe. ‘Toen kwam ik een aankondiging tegen. Van een plechtigheid waarbij ze alle drie aanwezig zouden zijn, dat wist ik, en toen kon ik de verleiding niet weerstaan. Ik moest ze opzoeken in, eh...’ *Op drie, Daryn. Een, twee, drie.* ‘...in Georgia.’ Nu ik het hardop zeg, klinkt het helemaal extreem, en ik krimp ineen.

Isabel reageert nauwelijks. ‘Waarom Georgia?’ vraagt ze alleen, alsof het haar absoluut niet verbaast dat ik zesenhalfduizend kilometer heb gereden in negen dagen.

‘Marcus heeft dienst genomen in het leger. Er was een feestelijke ceremonie voor de rekruten die het Ranger-programma succesvol hadden afgerond – dezelfde opleiding die Gideon eerst volgde. Ik wist dat Gideon en Jode erbij zouden zijn. Zoiets belangrijks zouden ze nooit laten schieten.’ En ook ik had niet mogen ontbreken. Om verschillende redenen.

‘En, hoe was het? Kreeg je de kans om met ze te praten? Waren ze kwaad op je?’

Ze weet dat dat mijn grootste angst is. Dat Gideon, Marcus en Jode mij verwijten wat er met Sebastian is gebeurd. Ik bedoel, ik verwijt het mezelf. Dus waarom zouden zij dat niet doen? Die angst verlamt me hier nu al meer dan een halfjaar. Dat, plus het feit dat ik niet langer visioenen krijg die me vertellen waar ik nodig ben.

Vlak na het gevecht tegen de Horde – alias mijn enorme miskleun – zijn de visioenen gestopt. Ik ben volkomen afgesneden van de toekomst. Zonder visioenen voel ik me incompleet. Voortdurend bekruipt me een stille angst, alsof ik iets heel belangrijks ben vergeten. Alleen is dat het probleem niet, dat ik iets wat ik eigenlijk hoor te weten vergeten ben. Ik kan het niet meer zien aankomen.

‘Nee, ze waren niet boos op me.’

‘Dat is fijn,’ zegt Iz opgewekt.

‘Niet echt. Het is nog erger.’

Isabels glimlach verdwijnt. Het lukt me niet langer haar aan te kijken, dus staar ik naar Schaduw. Nu het licht minder wordt en de duisternis haar vingers naar haar uitstrekt, voel ik angst, diep in mijn maag. Haar vacht is zo zwart, zo inktzwart, dat ik altijd de irrationele vrees heb gehad dat ik haar ’s nachts zal kwijtraken. ‘Ik heb ze niet gesproken.’

Mijn woorden klinken als een biecht en ze blijven hangen in de stilte voor de storm. Er blaast een kille wind over het terrein, die de bomen langs de rand van de wei in beweging brengt en een eenzame buizerd de onrustige hemel in jaagt.

‘Daryn... heb je dat hele eind gereisd om vervolgens niet met ze te praten?’

‘Ik durfde niet meer, Isabel! Ik wist gewoon niet wat ik moest zeggen! “Sorry”? Wat zou dat voor zin hebben? Ik ben degene met de visioenen. Wás, bedoel ik. Ik wist dat er een confrontatie met de Horde zou komen. Ik had een beter plan moeten maken. Ik had op alle mogelijke uitkomsten voorbereid moeten zijn. Alleen was ik dat niet, dus is Gideon door mij zijn hand kwijtgeraakt. En Sebastian is door mij gewond geraakt en misschien zelfs wel gedood, maar in elk geval gevangen in een of ander rijk met een demon. Een rijk dat ik heb geopend. Hoe bied je voor zoiets je excuses aan? Voor zo’n reusachtige fout? Welke woorden zouden ook maar enig verschil hebben gemaakt?’

Isabel straalt altijd een meditatieve kalmte uit. Geweldig vind ik dat. Vroeger probeerde ik ook zo te zijn. Zij leerde me dat je meer hoort, ziet en begrijpt – zelfs voelt – als je rustiger bent. Stilte geeft je de gelegenheid om jezelf te laten vullen. Er is wijsheid te vinden als je luistert, als je stil bent. Maar sinds ik de boel heb verkloot, ben ik lang niet altijd stil. Ik heb een nieuw volume, een schreeuwvolume. En het komt zomaar op, net als die toeters die sommige mensen naar sportwedstrijden meenemen. Gewoon op de juiste zenuw drukken en OEOEOEAAAAA!

Het is afschuwelijk. Isabel verdient het niet. En Schaduw ook niet.

Ze doet een paar stappen in mijn richting, maar dan realiseert ze zich dat ik me wel red. Min of meer.

Mijn keel voelt rauw, en ik klem mijn kiezen zo hard op elkaar dat ik bang ben dat ze zullen barsten. Isabel steekt een hand uit en knijpt met haar sterke pottenbakkershand even in mijn pols. Ik kijk naar de buizerd die zich op de stormwind laat meedrijven terwijl ik wacht tot de opgewelde tranen weer door mijn ogen worden opgenomen. In het westen is de grijze lucht opengebrosen en bollen de wolken naar buiten. Zo anders dan ik.

‘Dichterbij dan dit ben ik niet gekomen.’ Ik haal mijn telefoon uit mijn zak en zoek de enige foto die ik tijdens mijn weekje weg heb gemaakt. Zeker vijfhonderd keer heb ik hem al bekeken, en elke keer word ik door een andere emotie geraakt. Deze keer wekt de foto een pijnlijk, verlangend gevoel op, alsof ik die buizerd daarboven zou willen zijn, zwevend op de stormwind alsof angst een mythe is, meer niet.

Isabel pakt de telefoon aan. ‘Is dit Gideon?’ Kennelijk leest ze het antwoord op mijn gezicht, want ze kijkt opnieuw naar het schermje en bestudeert de foto.

Ik vraag me af of ze zijn handprothese probeert te ontdekken. Die zie je niet op de foto; zelfs in het echt kon ik hem nauwelijks spotten.

‘Hij is knap.’

‘Het is een foto van zijn rúg.’

Hij had zich omgedraaid en stond tussen de mensen, op ongeveer twaalf meter van de plek waar ik me schuilhield als een stalker. Wat ik feitelijk ook was.

‘Ja, maar dat kan ik toch zien.’

Ik voel een glimlach opkomen. Dit wordt goed. ‘Hoe zie je dat dan, Iz?’ Ik beweeg mijn wenkbrauwen op en neer. ‘Heeft hij een knappe rug? Of vind je zijn kont aantrekkelijk?’

Ze zucht. ‘Als je het dan per se wilt weten: hij heeft een aantrekkelijke houding. Hij staat daar alsof hij zich prima op zijn gemak voelt in het moment. Daar leid ik het uit af.’ Ze geeft me de telefoon terug. ‘En ik heb gelijk, toch?’

‘Min of meer. “Sexy” past beter bij hem dan “knap”, maar... Laat maar.’ Nadenken over hoe aantrekkelijk Gideon is, is als voor de win-

kelruit staan van een bakkerij vol met de lekkerste dingen die ik ooit heb gezien en vervolgens naar binnen willen lopen maar ontdekken dat de deur op slot zit. En beseffen dat ik zelf degene ben die de sleutel heeft omgedraaid.

‘Ik weet dat dit moeilijk voor je is, Daryn.’

‘Ik wou alleen dat ik jou hier niet in had meegesleept.’ Ik heb me al wel eens afgevraagd of ik haar huidige missie ben. Ze is tenslotte een zoeker. Misschien vertellen haar visioenen haar hoe hard ik haar nodig heb.

‘Dat is helemaal niet zo.’

‘Nou ja, hoe dan ook, dank je wel. Voor alles. Dat je hier samen met mij bent ondergedoken.’ Ik tuur naar het uitgestrekte land dat ons aan alle kanten omgeeft. Zo prachtig en afgelegen.

‘Je hoeft me niet te bedanken, dat weet je,’ zegt ze nonchalant, maar haar ogen hebben een zeldzame intensiteit. Ze klopt op mijn arm en werpt een blik op de blokhut. ‘Het wordt donker en ik heb een pan soep op het vuur staan. Kom je binnen? Dan praten we tijdens het eten verder.’

‘Ik kom zo.’ Ik luister naar haar voetstappen en de klap van de hordeur, die me vertelt dat ze binnen is.

Schaduw komt dichterbij, knikkend met haar hoofd en zonder haar ogen ook maar een tel van me af te wenden. Op een of andere manier voel ik dat ze meer weet, meer opmerkt dan zelfs Isabel.

Wat vertel je niet? Wat ben je van plan?

Ik klauter van het hek en laat mijn hand langs haar sterke hals glijden. De golven van haar duisternis krullen rond mijn vingers, volgen mijn beweging. Ze voelt als door de zon verwarmde zijde. Als kalmte.

‘Vannacht gaan we op zoek naar Sebastian, meisje,’ zeg ik tegen haar. ‘Het is tijd om een paar zaken recht te zetten.’

2

Gideon

‘Het spijt me dat ik het moet zeggen, Cordero,’ zeg ik terwijl ik me op de stoel tegenover haar bureau laat ploffen, ‘maar ik ben een beetje teleurgesteld.’

Natalie Cordero, doctor in de forensische psychologie en criminologie, voorheen mijn ondervrager en nu mijn baas, kijkt op van haar laptop en tuurt me over de rand van haar bril aan. ‘Goeiemorgen, Gideon. Ik kan me niet herinneren dat ik je heb gevraagd binnen te komen.’

‘Dat geeft niet, ik zal snel zijn.’ Mijn handprothese leg ik op de armleuning van de stoel, goed in het zicht. Ik heb er geen enkele moeite mee mijn kunsthand in te zetten als dat helpt om Sebastian terug te krijgen. Niets vormt een betere herinnering aan wat de Horde hem heeft aangedaan, ik zou tenminste niet weten wat. De Horde kreeg mij ook te pakken, alleen niet zo erg. ‘We hebben meer middelen nodig. Meer drones. Meer genieën. Meer van alles, en snel ook.’ Na acht maanden zit er eindelijk een piepklein kansje in dat we Sebastian terug kunnen krijgen, maar daarvoor moeten we eerst Daryn vinden. Alleen zij kan ons helpen het rijk binnen te komen waarin Bas gevangenzit. Daryn heeft niet alleen de sleutel, ze is ook de enige die die sleutel kan gebruiken. Maar goed, dat doet allemaal niet ter zake als we haar niet vinden. ‘We zitten al op dag vier,’ ga ik verder. ‘En je weet wat ze over koude sporen zeggen.’

‘Wat dan?’

‘Ze zeggen...’ Ik wrijf over mijn wang om tijd te winnen. Zij is de criminoloog. Ik had verwacht dat zij het antwoord wel voor me zou invullen. ‘Ze zeggen dat, eh... koude sporen klote zijn.’

‘Wat formuleer je dat toch elegant. Alleen is het spoor nog niet koud. We komen steeds dichterbij. Een paar van de beste analisten ter wereld zijn hiermee bezig. We winnen terrein.’

Haar ogen dwalen langs me, het grote pakhuis in waar het team druk aan het werk is achter bureaus, laptops en grote planborden. We hebben deze plek – een leegstaand voedseldistributiecentrum – als commandocentrum ingericht direct nadat Daryn een paar dagen geleden bij Fort Benning opdook. Omdat Cordero de leiding heeft, heeft zij hier haar intrek genomen: in het oude directiekantoor, waar het om een of andere reden meer naar bevroren vlees ruikt dan in de rest van het pakhuis. De rest werkt op een eilandje van bureaus en ander kantoormeubilair in het midden van een open ruimte van zo’n vierhonderd vierkante meter.

Eigenlijk is het niet te geloven. Er werken hier drie aan MIT gepromoveerde doctors, maar waar zetten ze onze bureaus neer? Precies in het midden, zodat we voortdurend over verlengsnoeren struikelen en zowel licht als ventilatie bijna niet beroerder kan.

‘Ik begrijp dat je gemotiveerd bent, Gideon, maar extra mensen aannemen is onnodig,’ zegt Cordero. ‘En trouwens ook niet realistisch. De veiligheidsscreening alleen al zou maanden in beslag nemen. En zelfs als ik dat proces kon versnellen, zou het een enorme vertraging opleveren, omdat we al die nieuwe mensen moeten inwerken. We hebben niet meer mensen nodig. We boeken vooruitgang. We vinden haar wel.’

Ze pauzeert even, waarschijnlijk in de verwachting dat ik zal blijven aandringen, maar eigenlijk twijfel ik er zelf ook aan of meer middelen zouden helpen. Niemand weet zo goed hoe je moet verdwijnen als Daryn.

Ik sta op. ‘Oké. Goed gesprek.’

‘Gideon, wacht heel even. Nu je hier toch bent... Er is iets wat ik met je wil bespreken.’

Ik laat me weer op de stoel zakken, maar ben meteen op mijn hoede. ‘Wat is er?’

Cordero klapt haar laptop dicht en leunt achterover zodat ze me haar volle aandacht kan schenken. Pas nu merk ik dat ik mijn rechterhand tot een vuist gebald heb.

Cordero ziet het ook. ‘Wil je de deur even dichtdoen?’ vraagt ze.

‘Wil jij dat ik de deur even dichtdoe?’

‘Als jij je daar prettiger bij voelt.’

‘Ga je mijn psyche analyseren?’

‘Dat is niet mijn bedoeling.’

‘In dat geval is open prima.’

‘Dan blijft hij open.’

Mijn knieën stoten bijna tegen haar bureau, dus schuif ik de stoel naar achteren en probeer me te ontspannen. Jodes lach klinkt uit de enorme hal, boven het geratel van toetsenborden en het gezoem van generatoren uit. Hij heeft een hoge lach die me doet denken aan het giechelen van een gestoord kind. Een klein freakje.

Ons team is in feitelijke zin niet militair. Het valt buiten elke organisatie en bestaat uit drie van de vier ruiters – Marcus, Jode en ik – plus Cordero; haar assistent Ben, die een van de MIT-gasten is; Sophia en Soraya, de andere twee; en acht commando’s die erbij waren tijdens het laatste gevecht tegen de Horde, de opstandige groep demonen die we afgelopen herfst hebben verslagen.

Bijna verslagen. Samrael loopt nog ergens vrij rond. Nou ja, niet ergens: in het rijk dat hij heeft weten te openen door Daryn daartoe te dwingen. En door mijn linkerhand af te hakken. Waar hij ongelooflijk veel spijt van gaat krijgen, de volgende keer dat ik hem tegenkom.

Er is geen dag verstreken dat ik niet heb gedacht aan Bastian en hoe we hem terug kunnen krijgen. Volgens mij is Cordero’s motivatie om hem op te sporen puur professioneel. Ze heeft Bas nooit ontmoet, maar houdt zich haar hele carrière al bezig met het bestuderen van occulte en paranormale verschijnselen. Deze hele speciale eenheid is voor dat doel opgezet. Overigens kan het me geen bal schelen wat haar motivatie is, als ze ons maar helpt. Voor Marcus, Jode en mij is dit persoonlijk. Bastian is een van ons.

Cordero zet haar bril af en legt hem op het bureau. ‘Hoe gaat het vandaag met je, Gideon?’

‘Fantastisch. En met jou?’

‘Prima.’

Ze knikt, dus knik ik ook.

Als ik heel eerlijk ben, heb ik vandaag ontzettend veel moeite om mijn frustratie te onderdrukken. Ik heb zo’n vermoeden waar dit gesprekje over zal gaan. Iedereen voelt het als ik opgefokt raak. Dat is nogal een lekker aspect als je de incarnatie van Oorlog bent: je woede is letterlijk besmettelijk. En dus ben ik een lastige factor. Gelukkig heeft Cordero in de afgelopen zes maanden een heel arsenaal aan technieken ontwikkeld om woedebom Gideon onschadelijk te maken.

‘Wat vind je ervan als we nog eens nalopen wat we precies weten?’ stelt ze voor.

Aha. Herfocussen. Zorgen dat ik mijn aandacht op iets productiefs richt. Geweldig, als het werkt. ‘Mij best.’

‘Tijdens Marcus’ ceremonie zag je je zus staan, in haar eentje. Vertel me nog eens wat je ertoe bracht om naar haar toe te lopen.’

‘Tweelingintuïtie.’

Cordero’s glimlach is zwakjes, eigenlijk doen alleen haar ogen mee. Een paar maanden geleden heeft ze me verteld over de scriptie die ze als student aan Yale schreef, over de telepathische connectie tussen tweelingen. Cordero is gek op alles wat zich niet laat verklaren.

Aangezien ik me inderdaad soms superverbonden voel met Anna, is het echt raar dat mijn zus van dit gedoe allemaal niets weet. Ze heeft geen flauw benul dat ik Oorlog ben. Of dat haar vriendje Overwinning is.

Jode, man. Om maar even de allergenste gast te noemen met wie je zus het zou kunnen aanleggen. Het klopt gewoon niet.

Voor zover de andere jongens en ik het begrijpen, zijn wij incarnaties van de ruiters van de Apocalyps, maar niet om het einde der tijden of de dag des oordeels te brengen of zo. We zijn wie we zijn als een soort les. Neem mij, bijvoorbeeld. Je zou kunnen zeggen dat ik wel een dingetje heb met woede. En ook dat ik mijn portie innerlijke onrust heb gehad. Als Oorlog heb ik moeten leren daarmee om te